

Lekce 3: od 12. do 18. ledna

Můžeme něčím potěšit Boha?

Texty na tento týden

L 15,11–32; Sf 3,17; Ef 5,25–28; Iz 43,4; Ř 8,1; Ř 5,8; Mk 9,17–29

Vzpomeň si, co tě v poslední době hodně potěšilo? Proč?

Jak si představuješ „bohatýra“? Proč je k němu přirovnáván Hospodin?

Projevuje se Bůh ve tvém životě jako bohatýr? Jak to dělá?

Věříš tomu, že se Bůh někdy raduje i z tebe? Z čeho například?

Může se Bůh radovat prostě jen z toho, že jsme? Proč?

Můžeme dát Bohu něco, co nemá? Proč?

Co můžeme dělat, aby z nás měl Bůh „potěšení“?

Základní verš

„Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá.“ (Sf 3,17)

Představ si následující scénář: pětileté dítě přijde za svým tatínkem s dárkem k narozeninám, zabaleným ve zmačkaném a pokresleném papíře, a nadšeně mu ho podá.

Představ si, že mu táta řekne: „Můj milý, tvůj dárek mě nezajímá. Věc se má totiž tak, že mi nemůžeš dát nic, čím bys mi udělal radost. Ať mi dáš cokoli, mohl bych si to pořídit i sám. A navíc, všechny tvé dárky jsou buď koupeny za mé peníze, nebo vyrobeny z něčeho, za co jsem zaplatil. Takže si svůj dárek nech. Nepotřebuji ho a ani ho nechci. Ale stejně tě mám rád.“ Au, to by bolelo!

Jak bys zhodnotil reakci tohoto otce? Použil bys slova jako „bezcitný“, „chladný“ a „necitlivý“? Odpovídá takto Bůh na to, co děláme? Můžeme se vůbec něčím Bohu zavděčit? Můžeme udělat něco, co by se Bohu líbilo nebo co by ho potěšilo? Je sice těžké si to představit, ale dokonce i my jako padlé bytosti, zkažené hříchem a náchylné ke zlu, můžeme být Bohu milí! Jinými slovy, Bůh se na nás ani na dary, které mu přinášíme, nedívá očima otce z úvodního příběhu. Naopak, svým jednáním můžeme Boha potěšit, ale pouze skrze Krista.

Osnova lekce

Třetí lekce nám připomene biblická svědectví o Bohu, který se jako milující Otec dokáže radovat ze svých dětí, navzdory jejich slabosti a nedokonalosti. Uvidíme, co a proč mu přináší radost a potěšení.

- L 15,11–32: Boží radost z „návratu ztracených synů“ (neděle)
- Sf 3,17: Boží radost ze záchranu jeho „milované“ (pondělí)

- Iz 43,4; Ž 149,4; Př 15,8.9: Boží radost z nás vychází z jeho charakteru lásky (úterý)
- 1Pt 2,4–6 a Žd 11,6: Boží radost z nás vychází z jeho milosti, kterou prokázal v Kristu (středa)
- Mk 9,21–25: Boží radost z naší důvěry (čtvrtek)

Neděle 12. ledna

MÁME NEPŘEDSTAVITELNOU CENU

Tu šel do sebe a řekl: „Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! ¹⁸Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. ¹⁹Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.“ ²⁰I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. (L 15,17–20)

Jak se hodnotil marnotratný syn na začátku, když po svém otci požadoval „svůj díl“ dědictví?

Jak viděl sama sebe marnotratný syn, když „pásl vepře“? Proč?

Jakou cenu měl v očích svého otce? Proč?

Jaká změna nastala u marnotratného syna?

Změnilo se něco u otce marnotratného syna? Proč?

Co se dovídáme o starším bratrovi? V čem se mu podobáme?

Jakou cenu máme v očích našeho Stvořitele?

Jak se můžeme bránit tomu, abychom se viděli jako bezcenní?

Proč se Bohu protiví hřích?

Osobní studium

Jak jsme viděli v předchozí lekci, neexistuje nikdo – ani ten nejhorší hříšník nebo zločinec – koho by Bůh nemiloval. Lidé mají pro Boha větší hodnotu, než si umíme představit. Zároveň platí, že hřích se mu protiví, protože nás miluje a ví, co s námi hřích dělá. Přečti si podobenství o marnotratném synu (L 15,11–32).

Co tento text odhaluje o marnotratném synu a co o Božím soucitu a lásce?

Jaké varování adresuje „starším synům“?

V Ježíšově podobenství syn žádá svého otce o předčasné vyplacení dědictví. Tím prakticky odmítá nejen otce, ale také celou rodinu. Tento syn pak promrhá své dědictví a upadne do takové chudoby, že hladový závidí i prasatům, která krmil zbytky. Když si uvědomí, že i sluhové v domě jeho otce mají jídla více než dost, rozhodne se vrátit domů v naději, že ho otec přijme alespoň jako sluhu. To, co následuje, je velmi silné a působivé.

Některí otcové by takového syna po návratu odmítli se slovy: „Vyplatil jsem ti dědictví, ty ses sbalil a odešel. Už nemáš místo pod mou střechou.“ To by byl patrně logický, dokonce rozumný postoj, nebo ne? V očích některých lidských rodičů už syn zašel příliš daleko na to, aby ho přijali zpět domů jako syna.

Ale v podobenství otec (představující samotného Boha) takto nereaguje. Naopak, místo toho se dozvídáme: „*Když ještě byl [syn] daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil*“ (L 15,20). I když se v těch dobách považovalo za nedůstojné, aby pán domu vyběhl někomu naproti, otec plný soucitu běžel vstříc svému synovi. A co je ještě

překvapivější, vrátil mu zpět postavení syna, otevřel pro něj svůj dům, a dokonce uspořádal slavnost k jeho uvítání. Otcovo jednání je obrazem velkého Božího milosrdenství vůči každému zbloudilému člověku. Je také ukázkou radosti, kterou má Bůh z každého, kdo se vrátí domů. Jak nádherný obraz Boha to je!

Aplikace

Pozoruhodná je reakce staršího syna. V čem byla tato reakce „lidská“ a „pochopitelná“? Proč tak moc toužíme po tom, aby vše bylo „fér“? Co nás příběh druhého syna učí o tom, že lidské představy o spravedlnosti nevystihují hloubku evangelia a Boží lásky k nám?

Pondělí 13. ledna

BOŽÍ RADOST

Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá. (Sf 3,17)

Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, ²⁶aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; ²⁷tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. ²⁸Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. (Ef 5,25–28)

Umiš si představit Boha, jak se „raduje a veselí“? Jak to pak vypadá?

Jak si lidé většinou představují Boha? Proč?

Proč i my máme někdy potřebu představovat lidem Boha, který se neumí usmívat, radovat a veselit?

Z čeho má Bůh takovou radost, že se musí „veselit“?

Co nám o Bohu a jeho vztahu k církvi prozrazuje apoštol Pavel?

Jak Bůh vidí svou církev? Je skutečně taková?

Proč někdy nejsme schopni vidět církev tak optimisticky, jako ji vidí Bůh?

Osobní studium

I když je pro nás těžké si to představit, pro Boha mají všichni lidé nezměřitelnou hodnotu, a proto se raduje ze záchrany každého člověka.

Jak nám úvodní verš (Sf 3,17) pomáhá lépe pochopit podobenství o marnotratném synovi?

Tento verš velmi jasně zdůrazňuje Boží radost ze svého vykoupeného lidu. V tomto jediném verši se nacházejí téměř všechna hebrejská slova pro radost a potěšení. Je to, jako kdyby žádný z výrazů sám o sobě nestačil k popisu velikosti Boží radosti v den záchrany.

Všimněme si, kde se podle tohoto verše Bůh nachází – je „uprostřed“ svého lidu. Smíření, které vzniká ze vztahu lásky, se přetavuje do bezprostřední Boží přítomnosti. Stejně jako otec běží za synem, kterého vidí přicházet, i tady je důraz na blízkost. Bůh je „uprostřed“ svého lidu.

Zajímavý je v tomto smyslu i verš Iz 62,4, ve kterém jsou podobně formulovány výrazy vycházející z obrazu manželství. Podle tohoto verše se Boží lid bude jmenovat *chefci-bah*, což znamená „oblíbená“ nebo „mám v ní zalíbení“, a země se bude jmenovat *beula*, což znamená „vdaná“. Proč? Text to zdůvodňuje slovy: „*protože si tě Hospodin oblíbil a tvá země se vdala*“ (Iz 62,4). Samotný vrchol Boží radosti je vyhrazen pro den obnovy, kdy přijme svůj lid a bude se radovat z nás, tak jako se otec radoval ze svého marnotratného syna.

Co se v úvodním textu Ef 5,25–28 říká o lásce, kterou jsme povoláni projevovat?

Tato pasáž vybízí manžele, aby milovali své manželky, „*jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval*“, a aby milovali své manželky „*jako své vlastní tělo*“ (Ef 5,25.28). Tyto texty zdůrazňují nesobeckou a obětavou lásku, kterou má manžel milovat svou manželku. Zároveň tato stať ukazuje, že sám Kristus miluje svůj lid (církev) jako svou součást.

Aplikace

Jak můžeme ve svém každodenním životě projevovat stejnou nesobeckou a obětavou lásku vůči svým blízkým, jakou Kristus miluje církev?

Úterý 14. ledna

MŮŽEME POTĚŠIT BOHA?

Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život. (Iz 43,4)

Hospodin má ve svém lidu zalíbení, pokorně oslaví spásou. (Ž 149,4)

Hospodinu je ohavností oběť svévolníků, kdežto v modlitbě přímých má zalíbení. ⁹Hospodinu je ohavností cesta svévolníka, ale miluje toho, kdo následuje spravedlnost. (Př 15,8.9)

Už jsi někdy přemýšlel o tom, jak jsme nepatrní ve srovnání s nekonečným vesmírem? K čemu jsi dospěl?

Jak na tebe působí skutečnost, že Bůh, který vládne celému vesmíru, zná dokonce i tvé jméno?

Jaké pocity v tobě rezonují, když čteš o tom, že jsi „drahý a vzácný“ v očích Stvořitele?

Můžeme se Bohu nějak odvděčit za to, že nás miluje? Jak?

V čem má podle přísloví Hospodin zalíbení?

Proč se Bohu hnusí „cesta svévolníka“?

Čím jsi Boha potěšil dnes ráno?

Osobní studium

Jak je možné, že Bůh vesmíru má radost z obyčejných lidí, prchavých kapiček protoplazmy na jedné malé planetě uprostřed pravděpodobně nekonečného vesmíru? Jak je možné, že Nejvyšší bytosti, která je všemocná a která nic nepotřebuje, na lidech tolik záleží? Tyto otázky lze rozdělit do dvou okruhů. Za prvé, jak lze potěšit samotného Boha? Za druhé, jak bychom mohli být zdrojem jeho radosti my lidé, tak velmi poznamenaní hříchem? Dnes se zaměříme na první okruh těchto otázek, zítra na druhý.

Co říkají úvodní texty o tom, že Bůh má zalíbení ve svém lidu?

Jak jsme naznačili už včera, Boha mohou lidé naplňovat radostí, protože je miluje. Jeho láska se zajímá o to nejlepší pro nás, podobně jako lidé touží po tom nejlepším pro své milované.

A naopak, Bůh je nespokojený a zlobí se, když lidé páchají zlo. Text Př 15,8.9 ukazuje, že „oběť“ a „cesta“ bezbožných se Hospodinu protiví (jsou mu „ohavností“). Naproti tomu „v modlitbě přímých má zalíbení“ a „miluje toho, kdo následuje spravedlnost“. Tato pasáž ukazuje nejen to, že Bohu se nelíbí zlo, ale také že má potěšení z dobra. Text dává do vzájemného vztahu Boží lásku a radost. Odhaluje hluboké propojení mezi Boží láskou a jeho radostí, které se objevuje v celém Písmu.

Podle Ž 146,8 „Hospodin miluje spravedlivé“. Text 2K 9,7 dodává, že „radostného dárce miluje Bůh“. Nejprve si všimněme, co tyto texty neříkají. Neříkají, že Bůh miluje *pouze* spravedlivé nebo že Bůh miluje *pouze* radostné dárce. Bůh miluje každého. Aby tyto texty přinášely nějaké

poselství, musí znamenat, že Bůh miluje „spravedlivého“ a „radostného dárce“ nějak zvláště, mimořádně. To, co je napsáno v Př 15,8.9, poskytuje určité vodítko: Bůh tyto lidi miluje tak, že v nich má zalíbení a raduje se z jejich jednání.

Aplikace

Skutečnost, že Bůh vesmíru má s námi důvěrný a blízký vztah plný emocí, ukazuje, že nebesa a země jsou úzce propojeny. V čem může být toto poznání pro nás nadějí a povzbuzením, když procházíme těžkým obdobím života?

Středa 15. ledna

ŽIVÉ KAMENY

Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je „vyvolený a vzácný“. ⁵I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. ⁶Neboť v Písmu stojí: „Hle,kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelný, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben.“ (1Pt 2,4–6)
Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají. (Žd 11,6)

Kdo je tím „kamenem živým“, o kterém píše apoštol Petr?

Jak se můžeme i my stát „živými kameny“?

Proč máme být „živými“ následovníky Ježíše Krista? Co to od nás očekává?

Co jsou to ty „duchovní oběti“, o kterých se zmiňuje Petr?

Bohu se není možné zalíbit bez víry? Jak tomu rozumíš?

Jakou roli hraje Ježíš v naší snaze „odvděčit se Bohu“ za dar spasení?

Jaký vliv má na nás naše touha žít v souladu s Bohem a jeho zákonem?

Osobní studium

Jak to, že my, jako padlé, hříšné bytosti, můžeme být milí svatému Bohu?

Co říkají tyto texty o našem postavení před Bohem?

Ř 5,8: *Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.*

Ř 8,1: *Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši...*

Bůh dává lidem milost dříve, než lidé jakkoli zareagují na jeho jednání. Dříve než cokoli řekneme nebo uděláme, Bůh nás osloví a dá nám příležitost přijmout nebo odmítnout jeho lásku. „Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ (Ř 5,8; porovnej s Jr 31,3). Díky tomu můžeme být smířeni s Bohem, a dokonce být „příjemní“ v jeho očích, vírou skrze dílo našeho Vykupitele.

Porovnej úvodní texty (1 Pt 2, 4 – 6 a Žd 11,6). Co tyto verše říkají o tom, jak se můžeme líbit Bohu?

Bez Božího zásahu padlí lidé nejsou schopni přinést Bohu nic, co by mělo opravdovou hodnotu. Bůh však ve své milosti a svém milosrdenství připravil cestu prostřednictvím Kristova díla. Konkrétně „skrze Ježíše Krista“ můžeme přinášet „duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista“ (1Pt 2,5). Ačkoli „bez víry [...] není možné zalíbit se Bohu“ (Žd 11,6), skrze Kristovo zprostředkovatelské dílo nás Bůh „zdokonalí“. On „vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen“ (Žd 13,21). Ti, kdo odpovídají Bohu vírou, jsou v jeho očích považováni za spravedlivé prostřednictvím Krista, jehož spravedlnost je dostatečná. A ti, kdo přijmou Boží laskavou nabídku, jsou prostřednictvím Kristovy služby „hodni dosáhnout budoucího věku“ (L 20,35) a Bůh je promění ke své podobě (1K 15,51–57; 1J 3,2). Boží vykupitelské dílo se tak koná nejen pro nás, ale také v nás.

Aplikace

V čem je pro tebe povzbuzující vědomí, že Kristus je naším prostředníkem v nebesích?

Čtvrtek 16. ledna

CÍL, KTERÝ STOJÍ ZA TO

Ježíš se zeptal jeho otce: „Odkdy to má?“ Odpověděl: „Od dětství. ²²A často jej zlý duch srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.“ ²³Ježíš mu řekl: „Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.“ ²⁴Chlapcův otec rychle vykřikl: „Věřím, pomoz mé nedověře.“ ²⁵Když Ježíš viděl, že se sbíhá zástup, pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ (Mk 9,21–25)

Jak bys malému dítěti vysvětlil, co je to cíl?

Jaké cíle můžeme mít?

Jaký vliv má víra v Ježíše na tvé cíle? Co mění?

O co prosil otec postiženého syna Ježíše?

Proč ho Ježíš odkazuje na víru?

Máš také někdy problém s „nedověrou“? Co s ní děláš?

Proč má být naším hlavním životním cílem „zalíbit bohu“?

Věříš, že můžeme propojit naši radost s tou Boží radostí? Jak?

Osobní studium

Bůh je milosrdný a dělá vše pro naši záchranu. Díky tomu se Bůh raduje i z naší nejmenší pozitivní odpovědi na jeho lásku. Prostřednictvím toho, který jediný je hoden lásky a sám je dokonale spravedlivý, může být každý z nás považován za spravedlivého a může patřit mezi Boží milované, kteří s ním budou žít v dokonalé lásce po celou věčnost. To je ta velká naděje na vykoupení, která zahrnuje Kristovo dílo pro nás v nebi.

Každý z nás si však může položit otázky: Týká se to i mě? Co když nejsem dost dobrý? Bojím se, mám vůbec dostatek víry?

Přečti si text Mk 9,17–29. Jak Bůh reaguje na muže v příběhu? Kolik víry je dost?

Mk 9, 17-20+26-29: Jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: „Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha, a nemůže mluvit. ¹⁸Kdekoli se ho zmocní, povalí o a on má pěnu u úst, skřípe zuby a strne. Požádal jsem tvé učedníky, aby ducha vyhnali, ale nedokázali to.“ ¹⁹Odpověděl jim: „Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte ho ke mně!“ ²⁰I přivedli ho k němu. Když ten duch Ježíše spatřil, hned chlapce zkroutil křečí; padl na zem, svíjel se a měl pěnu u úst. ... ²⁶Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel; chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel. ²⁷Ale Ježíš ho vzal za ruku, pozvedl ho a on vstal. ²⁸Když vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, ptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ ²⁹Řekl jim: „Takový duch nemůže vyjít jinak než modlitbou.“

Učedníci nemohli vyhnat démona, který chlapce sužoval. Zdálo se, že pro něj už není naděje. Ježíš však na otcovu pochybnost reagoval slovy: „Můžeš-li!

Všechno je možné tomu, kdo věří“ (Mk 9,23). Otec zareagoval velmi pokorně: „Věřím, pomoz mé nedověře!“ (Mk 9,24). Všimněme si, že Ježíš tomu muži neřekl: „Vrať se ke mně, až budeš mít větší víru. Místo toho stačilo otcovo zvolání: „Pomoz mé nedověře!“

Bez víry není možné líbit se Bohu (Žd 11,6), a přece Ježíš přijímá i ten nejmenší projev víry a právě díky této víře (skrze Krista) v nás může mít Bůh zalíbení. Prostřednictvím víry a díky Kristovu dílu v náš prospěch můžeme reagovat tak, že se to Bohu líbí. Je to podobné, jako když má lidský otec radost z dárku od jeho dítěte, i když sám o sobě nemá žádnou cenu.

Proto bychom se měli řídit Pavlovou radou, abychom si stanovili cíl *„líbit se Bohu“* (2K 5,9.10; porovnej s Ko 1,10; 1Te 4,1 a Žd 11,5). A měli bychom Boha prosit, aby změnil naše zájmy tak, aby zahrnovaly touhu po tom nejlepším pro ty, které milujeme. Prosme Boha, aby naši lásku rozšířil i na ostatní. *„Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství“* (Ř 12,10–13).

Aplikace

Pokud nás Bůh přijímá prostřednictvím Krista, o co víc bychom my měli přijímat druhé! Jak tuto myšlenku osvětluje příkaz milovat svého bližního jako sebe sama (Lv 19,18; Mt 22,39) a zlaté pravidlo chovat se k lidem tak, jak chceme, aby se oni chovali k nám?

Pátek 17. ledna

PODŇETY K ZAMYŠLENÍ

Přečtete si 73. kapitolu „Nebojte se!“ z knihy *Touha věků* (DA 662–680; TV 424–436).

„Bohu je líto, když se jeho lid podceňuje. Chce, aby se jeho vyvolení hodnotili podle ceny, kterou za ně zaplatil. Bůh o ně stojí. Kdyby tomu tak nebylo, neposílal by svého Syna, aby pro jejich vykoupení podstoupil tak velikou oběť. Má pro ně důležitý úkol a s radostí jim splní i ty nejdůležitější prosby, aby mohli oslavit jeho jméno. Pokud se spoléhají na jeho zaslíbení, mohou očekávat veliké věci.

Modlit se v Ježíšově jménu znamená mnoho. Zavazuje nás to, abychom přijali jeho povahu, projevovali jeho ducha a konali jeho skutky. Spasitel ke svému zaslíbení připojil i podmínku. Řekl: *„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“* (J 14,15). Kristus nezachraňuje lidi v hříchu, ale osvobozuje je od hříchu. Všichni, kdo jej milují, mu svou lásku dokazují poslušností.

Pravá poslušnost vychází ze srdce. Kristus to dokazoval celým svým životem. Pokud mu dovolíme, aby vstoupil do našeho myšlení a našich záměrů, potom naše srdce i mysl natolik splynou s jeho vůlí, že poslušnost pro nás bude naprostou samozřejmostí. On očistí naši mysl a posvětit ji a my mu budeme s největší radostí sloužit. Pokud využijeme přednosti, kterou máme, a poznáme Boha tak, jak se nám dává poznat, bude náš život životem neustálé poslušnosti. Budeme-li si vážit Kristovy povahy a udržovat společenství s Bohem, hřích se nám zoškliví.“ (DA 668; TV 427)

Otázky k rozhovoru

- 1. Co znamená někoho „nezištně přijímat“? Jaký bude podle vás vztah mezi dáváním a přijímáním na nové zemi?**
- 2. Nebeští poslové pocházející ze vzdálené části vesmíru – z větší dálky, než kam „dohlédnou“ nejzaostřenější pohledy vesmírného teleskopu Jamese Webba – se o proroku Danielovi vyjadřovali jako o chamudot, tedy „milovaném, oblíbeném, vzácném, milém“. A učinili tak třikrát. V Da 9,23 Gabriel říká ki chamudot attá, „neboť jsi vzácný Bohu“ („velmi milý“; BK). V Da 10,11 ho nebeská bytost (možná opět Gabriel) oslovuje iš chamudot, „muži vzácný“ („muži velmi milý“; BK). Tato slova se později opakují i v Da 10,19. Zamyslete se nad tím, co to říká o Bohu a o tom, jak je nám blízko. Jakou naději můžeme čerpat z této úžasné pravdy?**
- 3. Jak souvisí příklady hrdinů víry, o kterých se hovoří v Žd 11, s tématem lekce z tohoto týdne? Co konkrétně prozrazují takové příklady o tom, jak se člověk může „líbit Bohu“ prostřednictvím víry? Co se z takových příkladů víry a věrnosti můžeme naučit? Jak jejich příklad můžeme uplatnit ve svém každodenním životě?**

Co ti během studia této lekce udělalo radost? Proč?

Jakou cenu máme v Božích očích?

Proč se láska k Ježíši projevuje „zachováváním přikázání“?

Co tě dnes v naší diskusi nejvíce zaujalo? Proč?

Západ Slunce: 16³⁴